

Veredy Gyula

1897—1976

Bár jogásznak készült, már egészen fiatalon a könyvtárosi pályát választotta, élete végéig példaadó hűséggel szolgálta hivatását. 1922-től 1946-ig a Fővárosi Könyvtárban tevékenykedett. Korán felismerte a tudományos igényű tájékoztatás korszerűsítésének fontosságát. Ezért fordult figyelme a tizedes osztályozás felé, amelyet — Szabó Ervin kezdeményezését folytatva — átdolgozott formában alkalmazott szakozási munkájában. Az átdolgozás célja az volt, hogy egyrészt a táblázatokat közelebb vigye a nemzetközi gyakorlathoz, másrészt, hogy a könyvtár anyagának megfelelőbb részletezés álljon rendelkezésre. Ennek érdekében 1929 és 1941 között szerkesztette és kilenc kötetben megjelentette a Fővárosi Könyvtár osztályozási táblázatait. Ez szerzői, alkotó munka volt, mellyel évtizedekre megszabta a helyi osztályozási gyakorlatot, de ugyanakkor fontos szerepet játszott a tizedes osztályozás hazai megismertetésében és elterjesztésében. Ezt a célt szolgálták a könyvtárosképző tanfolyamok is, amelyeken Veredy Gyula tudása legjavát adta át a résztvevőknek. 1936-ban, amikor a Széchényi Könyvtár áttért a tizedes osztályozásra, nemcsak a Fővárosi Könyvtár táblázatait vette át, hanem Veredy Gyula vezette be szakozóit is az osztályozás titkaiba. Szakcikkeiben ugyancsak az osztályozás — dokumentáció témakörével foglalkozott. A Magyar Könyvtárosok és Levéltárosok Egyesületének főtitkáráként két ízben, 1937-ben és 1938-

ban is ő képviselte Magyarországot (Kápolány Gézával együtt) a Nemzetközi Dokumentációs Szövetség — a FID — kongresszusain.

1947-től 1961-ig, nyugdíjazásáig az Országos Széchényi Könyvtárban működött mint a szakozó csoport, majd a bibliográfiai osztály vezetője. Erre az időszakra esik az Egyetemes Tizedes Osztályozás (ETO) hazai alkalmazásának általánossá válása. Veredy Gyula ebben is vezető szerepet játszott. Az Országos Könyvtári Központ keretében rendezett tanfolyamokon — másokkal együtt — igyekezett átadni ismereteit a tizedes osztályozást alkalmazók növekvő táborának. 1950-től kezdve tagja, 1952-től 1967-ig pedig vezetője az Országos Osztályozó Bizottságnak (OOB), amely az osztályozás során felmerült vitás esetekben hozott döntéseket, és így irányító szerepe volt az ETO hazai alkalmazásában.

Neve összeforrt a magyar ETO-kiadások ügyével is. 1950 és 1955 között négy sokszorosított, 1958-ban pedig nyomtatott rövidített kiadás jelent meg szerkesztésében. 1966-ban látott napvilágot az első — a nemzetközi táblázatokkal megegyező szövegű — hivatalos FID-kiadványként elismert rövidített magyar kiadás, amelynek szerkesztését ugyancsak Veredy Gyula irányította. Előszavai, melyek a rendszer alkalmazását világítják meg, felének egy-egy tanfolyammal. Oroszlánrésze volt a teljes magyar ETO-kiadás szükségességének elfogadtatásában, majd a szerkesztő bizottság tagjaként szinte élete végéig részt vett annak munkálataiban.

Munkássága nem merült ki a magyar nyelvű kiadás gondozásában: nagy súlyt helyezett a rendszer fejlesztési munkáiban való részvételre is. Az 1959. évi varsói FID-kongresszus lehetőséget nyújtott az ETO korszerűsítési munkálataiba való bekapcsolódására: Veredy Gyula elsősorban a társadalomtudományi osztályok (politika, jog) átdolgozásával foglalkozott. Az ETO elméleti és módszertani problémáinak magas színvonalú elemzését nyújtotta két kiadást megért munkája: „A könyvtári osztályozás újabb kérdései, különös tekintettel a tizedes rendszer fejlődésére” (1959, 1961). A gyakorlati munka közvetlen segítségét is feladatának érezte: a Könyvtárosban általa közölt OOB-határozatok is ezt a célt szolgálták.

Azok, akiknek az a szerencse jutott osztályrészül, hogy irányítása alatt, vagy

SAJTÓFIGYELŐ

MAGYAR
HÍRDETŐ

BUDAPEST, IX., ÜLLŐI ÚT 51
Telefon: 138-068, 337-748, 340-726

1976 1 1

Könyvtáros

92

1

munkatársaiként dolgozhattak, tudják, hogy az itt felsorolt rideg adatok milyen keveset mondanak el róla, nem képesek érzékeltetni személyes varázsát, azt a feltétlen tekintélyt, amelyet idősben, fiatalban egyaránt kiváltott széles körű műveltségével, tájékozottságával, biztos ítéleté-

vel. Volt kollégái nem felejtik a vezetőt, aki — sokszor szelíd iróniával, de sohasem bántó módon — irányította, miközben tanította is őket. Megőrzik a könyvtárügy fáradhatatlan munkásának emlékét, aki úgy alkotott maradandót, hogy közben szerényen a háttérben maradt.